

PEK SEVİMLİ OLMAYAN BİR HİKÂYE

DORIS LESSING

Anlatılması oldukça güç bir hikâye bu. Neresini vurgulamalı? Kimin bakış açısında yazmalı? Âşıkları (onlar kendilerini bu kelimeyle tanımlamadıklarına göre, suçu işleyen çift mi demeli yoksa?) bakış açısından anlatmak, bir hayatı onun içinde pek fazla yer tutmayan birinin ağzından anlatmak gibi olur, sözgelimi, Cornwall'da oturan çiftçi kuzenini ara sıra birkaç kez ziyarete giden bir Kanadalının bu sıradan buluşmaları Cornwall'daki çiftliktekilerin hayat hikâyesiymiş gibi yazmaya kalkışmasına benzer bu. Ya da akıp giden yılları Artık Yıl'daki bir fazla günle açıklamak gibi bir şey olur.

Oysa geleneksel bakışla anlatmak çok kolay: iki evlilik var, ikisi de evlilikler ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutlu. Toplumun bakış açısından örnek sayılabilecek bu evlilikleri bozan gizli bir kanser, görünmez bir kötülük var. Ama bu gizli felaket evlilikleri çürütmedi, hatta hiçbir önemi yok gibiydi. Hikâyeyi aldatılan iki kişinin bakış açısından anlatmak imkansız çünkü ikisi de aldatıldıklarını bilmiyordu. Anlatabilecekleri bir şey yoktu.

Bütün bunlar yirmi yıl kadar böyle gitti: sonra bir şey oldu ve durum değişti. Açıkçası, olan şuydu: Söz konusu dört kişiden biri öldü. Ama o yirmi yılın herhangi bir ânında yukarıda anlatılanlar olduğu gibi doğruyu yansıtıyordu: geleneksel ahlak bu evlilikler için iki yüzlü, tamamen yalana ve şehvete bulaşmış diyebilirdi; zina yapanların bakış açısından ise, yaptıkları doktor yasakladıktan sonra çukulata yemenin zevkini birbirleriyle paylaşmaktan fazla bir şey değildi.

Ama ölümden sonra, vurgunun yeri kaydı: yirmi yıl çukulata yemenin uzunca süren önemsizliği bambaşka bir şeyin giriş bölümü gibi görünebilir: şans eseri sorumluluk duygusu bir hafiflik ya da duyarsızlığın yerini mi almıştı? Ama ya o ölüm olmasaydı?

Konuya böyle değişik açılardan bakmanın saçma olduğu düşüncesinden kolay kolay kurtulamıyor insan. Frederick Jones Althea ile, Henry Smith Muriel'le aynı tarihte, 1947'de evlendiler. Hepsi ayrı ayrı savaşa çok içli dışlı olmuşlardı, hem bazen tehlikeli biçimlerde. Ama savaş bittikten sonra onları en çok etkileyen şeyin savaşın hiç bitmeyecek gibi sürüp gitmesi olduğunu anlamışlardı. Sonu hiç gelmeyecekti sanki.

Evlendikleri sırada nasıl duygular içinde olduklarını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Frederick ile Althea, Henry ile Muriel o cins insanlar (orta sınıf, liberal, edebiyattan epey haberli) kendilerini öyle durumlarda nasıl hissedерlerse tam öyle hissediyorlardı. Onların koşulları ise başta güvence, şefkat, sıcaklık olmak üzere her türlü duygusal açıklıktan oluşuyordu ve bütün bunlar uzunca sürmüş bir savaş yüzünden ortalamanın üstünde seyrediyordu. Dördü de tam anlamıyla durumlarının farkındaydı, ve kendilerine o cins insanların alaylı hoş-görüsüyle bakabiliyorlardı, birbirleriyle kendi psikolojileri üzerine oldukça zeki tartışmalar yapıyorlardı.

Anne babaları, onların kendileriyle ilgili görüşlerine uygun bir hayata asla katlanamazlardı. Ama gene de bu gençlerin tasarı ve amaçları onların aynı yaş-taki tasarı ve amaçlarıyla benzeşiyordu. İki çift de, evliliklerinin hayatlarının temeli olmasını, çocuk doğurmayı ve onları iyi yetiştirmeyi umuyorlardı. Ve istedikleri gibi de oldu. Ayrıca birbirlerine sadık kalmayı da umuyorlardı.

Bu evliliklerin gerçekleştiği tarihlerde çiftler tanışmıyordu. Dr. Smith ve Dr. Jones her biri kendi köşesinde bir ortaklığa girmeyi ve imkan olursa yoksul bir bölgede bir klinik açmayı düşünüyorlardı. İkisi de savaş dolayısıyla idealist olmuştu, hatta ideoloji yapmayan cinsten sosyalistlerdi. İlan verdiler, mektupla ilişki kurdular, birbirlerinden hoşlandılar ve zenginler kadar yoksul insanların da bolca bulunduğu İngiltere'nin Batısında bir kır kentinde iş kurdular.

Birbirlerine çok uzak olmayan evler satın alındı. İki erkek birlikte çalışabileceklerine güvenip çoktan arkadaş oldukları sırada karıları henüz tanışmıyordu. Bu olayın gerçekleşme zamanının artık geldiği anlaşılıyordu. Bu bir kutlama olacaktı. Dördü, küçük kentin beş mil uzağında, içinde barı da olan bir lokantada buluşacaktı. İyi geçinmenin önemini dördü de biliyordu. Aslında iki kadın da kendilerinin "geçinmesi" gerçekten bu kadar önemliyse bu işin neden bu kadar geciktirildiği konusunda ufak şakalarla yakınmaya başlamışlardı.

Kent dışındaki lokantaya yol alan iki arabada da aynı hava esiyordu. Tatsız, neşesiz. Kadınlar kendilerini küçümsenmiş hissediyorlardı, erkekler kadınların belki de haklı olduklarını ama asıl meselenin işe başlayıp eve yerleşmek olduğu sırada bu konuda huysuzlanmanın mantıksız olduğunu düşünüyorlardı. Dördü de bu yemeği dört gözle beklemişti, iyi yemekleriyle ünlü bir lokanta seçmişlerdi, ama hepsi de farklı sebeplerle orada bulunmaya içerliyordu. Çok farklı psikolojilerle birbirlerinin huzuruna çıktılar. Kadınlar ilk anda birbirlerini sevdiklerini anladılar ama pekâlâ tersi de olabilirdi! — ve erkeklere karşı ortak bir dava açıldı. Dördü birlikte bara geçtiler, canlı ve iddialı bir grup oldukları göze çarpıyordu.

Yemek zamanı lokantaya döndüklerinde tatsız hava dağılmıştı. Sofraya geçip şarap ve güzel yemeklerin başına oturdular. İlgi çekiyorlardı çünkü belirli

bir olay için giyinip kuşandıkları belliydi ama daha çok durumlarının iyi olduğunun bilincinde olan insanların hoşnutluğunu yansıttıkları için ilginçtiler. Bu onların hayatının doruk noktasıydı: çok uzun süren savaş bıkkınlığı sona ermişti, erkekler henüz otuzlu kadınlar ise yirmili yaşların içindeydi. Nihayet gerçek hayatlarının başladığı duygusunu yaşıyorlardı. Dördü de güzel görünümlü insanlardı. Erkeklerin tipi aynıydı; bu konuda daha şimdiden birçok şaka yapılmıştı. İkisi de esmer, iri yapılydı, ikisinde de doktorlara yaraşan o otorite havası vardı, eşlerinin dediğı gibi rahat tiplerdi. Kadınlar da hoştu. Çok geçmeden hayat üzerine birçok görüşlerinin aynı olduğunu ortaya koydular (birbirlerine pasaportlarını gösterir gibi): Hayat güçlü ama kendisinden iyi şeyler beklenmeliydi; Tanrı- ölmüştü; çocuklar- yetiştirilmelerinde önemli olan anlayış ve disiplin dozunu ayarlamaktı; toplum - sağduyuya dayanan yumuşak ama kararlı bir yönetimle düzelebilirdi ama asla aşırılığa gidilmemeliydi.

Onlar için her şey yolundaydı; her şey düzelecekti. Epeyce uzun bir zaman, lokanta kapanana kadar masada, yemekleri, şarapları ve mutluluklarıyla başbaşa oturdular. Toprağın kırağı ile örtüldüğü soğuk, berrak bir geceye çıktılar. Öyle oldu ki, Frederick Jones ile Muriel ve Henry Smith ile Althea arasında süren konuşma kesilemedi ve çiftler bu düzen içinde arabaların başına geldiler.

Henry, “Son kadehi bizde içelim” diye seslendi, arkadaşının karısına yanına binmesi için yardım ederken ve sonra eve doğru hareket etti.

Frederick ile Muriel bir tek söz bile söylemeden onların gitmesini seyrettiler, sonra birbirlerine döndüler ve sarıldılar. Bu sarılmayı, konuşmalarının kaçınılmaz devamı olarak tarif etmek en uygunu. Bundan sonra Frederick arabasını birkaç yüz metre ilerideki, kırağının parladığı küçük koruya sürdü ve motoru durdurdu, ceketini otların üzerine serdi, sonra da Muriel’le seviştiler- hayır, bu doğru değil, seks yaptılar, enerjiyle, zevkle, hoşlanarak; altlarında bir kat tüvit kumaş, buz gibi bir kırağı soğuşunda çıplaklıklarıyla kendilerini ayıran hiçbir şey olmadan yattılar. Sonra kalkıp giyindiler, arabaya dönüp kente gittiler. Frederick Muriel’i kapıya getirdi ve ötekilerle sözleştikleri gibi son kadehi içmek için içeri girdi, sonra kendi karısını alıp eve gitti.

O gece her iki evli çift de geçirdikleri gecenin atmosferinden bekleneceğı gibi uzun uzun seviştiler.

Muriel de Frederick de, onlar gibi davranış incelemesine meraklı olan insanlardan beklenebileceğı kadar incelemедiler bu davranışlarını. Mesele şuydu: Olay o kadar beklenenin dışında, inançlarına o kadar ters, onlara o kadar aykırıydı ki, ne duyduklarını anlamak bir yana ne düşülmeleri gerektiğini bile bilmiyorlardı. Muriel olup biteni hep bir gecelik bir şey olarak düşünmekten yanaydı. Önemsiz bir şey demişti -“alçakça” fazla ahlâkçı bir kelime olacaktı bunun için. Frederick, o güne kadar hem mesleğı gereğı hem de kişisel

görüşü olarak rasgele cinsel ilişkilerin doyurucu olamayacağı konusunda çok söz söylemişti. Muayene odasında, bu tür ilişkilerin dikkatle hesaplanmış sonuçlarını -zührevi hastalıkları, gebeliği- anlatırdı. Yaptığının ahlaki bir yargı vermek olmadığını hep belirtirdi; hayır, yalnızca sağlık üzerine bir yargıydı onunkisi. “Pislik” kelimesini kullandığı işitilmişti. Muriel ile Frederick gibi iki insanın ilke olarak ciddi bir aşk ilişkisinden, derin bir bağlanmadan yana oldukları söylenebilir. Savaş sırasında bile rasgele cinsel ilişkilerden kaçınmışlardı. Böylece, bu kadar olağandışı bir davranışı unutmak mümkün olmadığı halde ikisi de bu konu üzerine çok düşünmediler. Olayı kendileri ile ilgili düşünceleri arasına sığdıramıyorlardı.

Ayrıca işleri başlarından aşkındı, yeni bir iş kurmak, yeni ev düzenlemek.

Ayrıca üstelik, iki çift de kendi eşlerinden memnundu, onlarla sevişmekten bıkacak gibi değildiler.

Lokantadaki geceden yaklaşık altı hafta sonra, Frederick’in Henry’ye uğrayıp bir şey alması gerekiyordu. Muriel’i evde yalnız buldu. Gene tek bir söz söylemeden yatak odasına gittiler ve -galiba burada en uygun kelime olacak-, düzüştüler. Tam anlamıyla sonuna kadar.

Ayrıldılar; ve gene kendilerini anlayamadan, olup biteni düşünme fırsatının kaçıp gitmesine göz yumdular. Bu iş biraz fazla saçmaydı! Örneğin o unutulmaz lokanta akşamı, ilk tanıştıklarında, birbirlerine taze bir arzuyla baktıklarını, bazı niyet ve ihtiyaçları olduğunu belirten işaretler verdiklerini söyleyemezlerdi. Bir insanın iyi bir evlilik yapmış olmasaydım, bu adamla, bu kadınla sevişmek isterdim; demesinden fazla bir şey yapmamışlardı. Aradaki altı hafta boyunca kendi gerçek eşlerini yetersiz buldukları, birbirlerini hayal ettiklerini de söyleyemezlerdi. Tam tersine.

Çünkü Muriel ile Frederick doğal cinsel eşlerse, Frederick ile Althea, Henry ile Muriel de öyleydiler.

Şimdi suçlu çift olarak Frederick ile Muriel’in--ya da dördünün birden- o sırada yaptığı gibi, on yıl atlayıp geriye bakarsak -çünkü onlar gibi kendilerini incelemeye meraklı insanlar için on yıl, kayıp kazanç hesabına oturmanın doğal bir zamanı ve zemindir- bu çabamızın bir tek anlamı olabilir: olayların ağırlığının nerede olduğunu doğru saptamak.

Çünkü gerçekten doğru perspektifi bulmak güç. Sözgelimi, ben aslında çok duygusal iki aşk ilişkisini, evlilik öncesi başlayan çok duygusal ve doyurucu iki ilişkiyi, daha sonra evliliğin getirdiği heyecan dolu keşifleri, çiftlerin derinlik ve uyuma kavuşmalarını da anlatıyor olabilirdim: Sonra birdenbire durup bu iki çiftten iki kişinin, önünü ardını hiç düşünmeden sık sık zina yaptıklarını -meseleyi bir avuç bal içinde bir kaç kum tanecığı haline getirerek- ve çok zevkli de olsa bu zina olaylarının evliliklerini hiç etkilemediğini söyle-

yebilir miydim? Doğrusu en iyi evlilikler bile bir avuç bal gibi anlatılamaz. Belki mesele zina kelimesinde düğümleniyor. Çok mu ağır? Acıklı boşanmaları, ya da Fransız farslarını mı hatırlatıyor? Ama zina kelimesi hâlâ kullanılıyor, hem de çok sık. İnsanların düşündüğü bir kelime zina, hem yalnızca duruşma salonlarında değil.

Olayın vurgusunu doğru yere koymaya çalışırken, evlilikleri ne ölçüde etkilediğini anlamak açısından bakılırsa, bu cinsel ilişki dönemlerinden belki de hiç söz etmemeli. Ama bundan hiç söz etmemek de aynı ölçüde imkansız. Üstelik hikayenin sonunda olanlardan bağımsız düşünüldüğünde bile. Elbette ki mutlu evlilik yaşayan çiftlerin mümkün psikolojileri konusunda bütün bildiklerimizin dışında olur bu. Doğruluk, sevgi ve tam bir bağlanma üzerine kurulmuş iki evlilikte, yakın ortak arkadaşlarla rasgele cinsel ilişkiye girmek -böylece evliliklerine, ilişkilerine ve kendilerine ihanet etmek ve bundan hiç etkilenmemek?

Hiç suçluluk duygusu olmaz mı? Kendi başlarına kaldıklarında huzursuzluk duymazlar mı? Kendilerini sevgiyle okşayan eşlerinin gözlerinin içine bakarken, aralarında her şey açık ve gizlisiz saklısızken neler hissediyorlardı? Frederick'le Muriel'in aklına şu soru gelmez miydi: bana güvenen eşime nasıl böyle davranabiliyorum?

Böyle düşünceleri yoktu. On yıl iki evlilik yanyana gelişti. Jones'ler üç, Smith'ler iki çocuk sahibi oldular. Genç doktorlar çok çalıştı, doktorlardan beklediği gibi. Bahçeli rahat iki evde iki genç, çekici eş de, kadınların ve annelerin ne kadar çalışması gerekiyorsa o kadar çok çalıştılar. Bütün bu zaman boyunca bu evlilikler arada sırada yaşanan o önemsiz, çirkin cinsel ilişki hiç hesaba katılmadan -bu durum uygun düştüğünde oldukça sık bir arayla devam ediyordu, her ne kadar suçu işleyen eşler hiçbir zaman bunun için uygun bir ortam yaratmaya çalışmadılarsa da- bambaşka ölçütlerle değerlendiriliyordu: Bütün bu zaman boyunca bu dört insan yetişme tarzlarının da gerektirdiği gibi, kendi duygusal ritimlerini yaşamaya devam ettiler: evlilikleri memnuniyet vericiydi; hayır, o kadar değil; evet, iyiydi, gene de çok iyiydi. İkinci yıl birincisinden daha iyiydi, ama üçüncü yıl dördüncüsünden daha az iyiydi. Çocuklar anne babaları bazı yönlerden daha çok birbirlerine yaklaştırmıştı ama bazı başka yönlerden o kadar yakınlık olmuyordu, falan. Frederick, cinsellikle, sevinçle dolu küçük Althea ile evlendiğine memnundu; o da sakın gücüyle kendisini bu kadar iyi tamamlayan Frederick'le evlendiğine memnundu. Ve Henry de öylesine canlı, pervasız ve kendine yeten bir insan olan Muriel'le evlendiğine memnundu: ve Muriel de Henry'yi seçtiğine seviniyordu, onun hayatta önüne çıkan olayları ağırbaşlı bir mizah duygusuyla ele alışı, Muriel'in zaman zaman içine düştüğü sıkıntıları dağıtıyordu.

Dördünün de elbette ara sıra herkes gibi, hiç evlenmemiş olmayı düşündüğü anlar oluyordu. Dördü de ya birbirleriyle, ya kendi başlarına, ya da hep bir-

likte evliliğin bir kurum olarak korkunçluğunu, ortadan kaldırılıp yerine başka bir şey konması gerektiğini tartışırlardı. Kimi zaman, bir başkasına geçici olarak kapıldıkları bir dönemde, bir tek kişiyi seçmek zorunda bırakılmış olmaya öfkelenirlerdi (Böyle zamanlarda ne Frederick ne de Muriel birbirlerini düşünmezlerdi, çünkü tıpkı evli çiftler gibi birbirlerini hazırda var olan kişiler gibi görürlerdi). Kısacası, ve artık bu konuyu kapatalım, on yılın sonunda, benliklerini araştırma ve geçmişin hesabını çıkarma süreci esnasında, geri dönüp baktıklarında her iki çift de evliliklerinin, beklentilerini her yönden karşılamış olduğunu düşünabiliyorlardı. Hem zaten acısı olmayan tatlının zevki olur mu hiç?

Geçici düşmanlık ya da uyum, yokluk, hastalık, ya da kısa sürelerle başkasına özlem duyma dönemlerine karşın ve bunlar sayesinde, bütün bunlardan ötürü, on yıl derin duygusal yaşantıların tadını çıkarmışlardı. Sevinçte ve kederde sığılıktan ya da duygu olmayışından yakınamazlardı. Ve ne de olsa asıl mesele duygudur, hiçbirimiz yeterince duyguya kavuşamıyoruz.

Çiftler ne büyük hazlar yaşamışlardı! İki kadın ne kadar göz yaşı dökmüştü! Cinsel hazlarla dolu ne uzun geceler geçirmişlerdi! Ne kavgalar, ne bunalımlar ne dramlar yaşamışlardı! Her yerde ne derin yaşantı bulmuşlardı! Ve şimdi her biri ayrı bir duygu, her biri bir duygu uzantısı olan beş çocuk vardı. Kendileri için de benzer tadlar ya da hiç değilse taşkın duygu nehirlerinin aktığı bir gelecek isteyen beş çocuk.

Onbirinci yıl dolaylarında hepsini tehdit eden bir tehlike belirdi. Althea genç bir doktora âşık oldu. Klinikte kendilerine yardım edecek genç bir doktor bulunca, iki kıdemli doktor izne çıkmıştı, genellikle iki aile tatile birlikte çıkardı ama bu kez erkekler, kadınlarla çocukları bırakıp İskoçya'ya serseriliğe gitmişlerdi.

Althea sırrını Muriel'e açtı. Sorun Frederick'i terketmek değildi: kesinlikle değildi. Ne onu ne çocukları incitebilecek bir şey asla yapamazdı. Ama arzu- dan ve birdenbire yoksun olduğunu keşfettiği bir sürü şeyden, ötürü çok kötü acı çekiyordu. Çocuklar bahçede oynarken ya da gece uyurken beş altı kere sinsice -aman tanrım kelimenin korkunçluğuna bak- yattığı o genç adam için acı çekiyordu. Bütün hayatı kül olmuş, çöle dönmüştü. Yaşamının ne anlamı kalmıştı ki?

İki kadın Althea'nın mutfağında oturup konuştular.

Birçok zaman dördünün etrafında keyifli olayları paylaştıkları kahvaltı masasının iki karşı ucuna oturmuşlardı. Althea ağlıyordu.

Belki de bu iki kadının dış görünüşlerini anlatmak için hikayenin en uygun yeri burası. Althea ufak tefek, yuvarlak hatlı, esmer ve hep mis gibi kokan bir yaratıktı. Kocasının dişilikle sağduyuyu çok güzel birleştirdiğini söyler-

di. Muriel'e gelince, güçlü ama ince bir yapısı vardı. Sarışındı, güneşte çok çabuk yanan cildi yüzünden hep sağlıklı görünürdü. Kılığı, rahat giyim denilen tarzdaydı ve bunun için epey uğraşırdı. Ve tabii iki kadın da sık sık öbürüne benzemeyi isterdi.

Birbirine hiç benzemeyen bu iki kadın daha önce yüzlerce kere yaptıkları gibi kahvelerini karıştırarak karşılıklı oturuyorlardı. O sırada beş çocuk bahçede bağırsıyor, birbirleriyle dalaşıyor ve sevişiyorlardı. Althea ağlıyordu, çünkü diyordu, evliliği cennette elmayı yemek gibi bir yol ayrımına gelmişti. Sevgili kocasına bu genç doktora kör kütük âşık olduğunu -geçici bir şey olmalıydı bu, öyle olduğuna inanıyordu- söylerse o zaman aralarında her şey bitecekti. Ama ona söylemezse ihanet etmiş olacaktı. Ne yapsa sonuç aynı derecede felaketti. Olup biteni Frederick'e anlatmamak sadakatsızlığın kendisinden daha kötü geliyordu ona. Şimdiye kadar ondan hiç ama hiçbir şey saklamamıştı. Tam bir açıklık ve içtenlik ilişkilerinin kuralıydı -hayır kural denemezdi buna çünkü birbirlerine duydukları aşk ve güvenin mükemmel bir biçimde kendiliğinden yarattığı davranışlarına hiçbir zaman kural koymak zorunda kalmamışlardı. Frederick'ten herhangi bir şey saklayabileceğine inanmıyordu. Ve Frederick'in kendisine her şeyi anlattığından emindi. Böyle bir şeyi Fred yapsa dayanamazdı, onun kendisine bir kez olsun yalan söylediğini bilse hemen ondan ayrılırdı. Hayır, bir cins aldatmaya tabii razı olabilirdi -neden olmasın ki? hele şimdi, sahip olduğu bütün hakları, bu durumu kurtarmak için kefalete yatırabilirdi! Ama yalanlar, sinsilikler -yok bu her şeyin, her şeyin sonu olurdu.

Althea ile Muriel uzun süre birlikte kaldılar, biri ağlıyor öbürü dinliyor, konuşuyordu; yalnızca çocuklar içeri girince susuyorlardı. Bütün o gün, ve ertesi gün, ve daha sonraki birkaç gün, bu böyle devam etti. Muriel şunu anlamıştı: o an için anlatılan şeyin kendisinden daha önemli olan, ağızdan çıkan kelimeler ve dökülen göz yaşlarıydı. Birazdan çekilen acının gücü, içerdeki çatışmanın gerilimi düşecekti. Muriel bunu sonuna kadar bekleyecekti ama gerekenden bir dakika fazlasını dinlememeye kararlıydı. Çok geçmeden Althea'nın göz yaşları biraz dinince fırsatı yakaladı ve ona Fred'e hiçbir şey söylememesini öğütledi: bu yalanla birlikte yaşamayı öğrenmesi gerektiğini söyledi ona.

Ve tabii şimdi o da, arkadaşının kocasıyla sevişmekten ya da seks yapmaktan -en çok sevdiği arkadaşının kocasıyla, hafife alarak, bazılarının alçakça diyebileceği bir biçimde sevişmekten hoşlanıp hoşlanmadığını düşünmek, gerçekten düşünmek zorunda kalmıştı. Düşünmesi için bir dayatma olmuştu bu olay. Hayatının bu alanını çözümlemesini engelleyen güçlü içgüdüyü, olağandışı bir şey olarak görmek istemediği de çok kesindi.

Gene de kendi yaşadığı olayı incelediğinde ya da daha doğrusu biraz gözünün önüne getirdiğinde, kendisini kutlamak geliyordu içinden ya da hem kendini

hem de sevgili Fred'i. Çünkü ikisi de hiçbir zaman eşlerinin yanında, ihanetlerin en korkuncu olan şeyi yapmamışlardı: onların yanında, onların hiçbir şeyden haberi yokken, kendi gizli suç ortaklıklarının tadını çıkarmaya kalkışmamışlardı. Onların yanında hiçbir zaman birbirlerini sevişmeye, seks yapmaya çağıran davranışlarda bulunmamışlardı: Bir kere olsun gözlerinin Fred'e işaret vermesine izin vermediğinden kesinlikle emindi: Bu zavallı iki salak sırrımızı bilseler, dememişlerdi hiç. Çünkü kesinlikle böyle bir duygu yaşamamışlardı. Bir kerecik olsun, bir tek kere bile başbaşa buluşmayı önceden tasarlammamışlardı. Fırsat olduğu anda başka herhangi bir davranış mümkün değilmişcesine birbirlerinin kucağına atılmış olabilirlerdi ama bunun için asla fırsat kollamamışlardı. Ve nihayet birbirlerinin kollarına atılma ânı gelince, kahkahalarla, zevkle buluştuklarında Althea ile Henry'in yapamadıkları bir şeyi yapma, ya da onlarla yaşananandan daha iyi bir şeye kavuşma duygusuna kapılmamışlardı. Ayrıldıktan sonra yaptıklarını düşünmüyorlardı, eşlerini işin içine katmıyorlardı bu olay sanki başka bir düzleme aitti -önemsiz, sefil, bu dostça, keyifli, zevkli düzlem, böylesine iyi iki evliliğin, yanında, üstünde, ya da içinde'bir yerde kendi başına var oluyordu.

Muriel, olayın özünü, doğasını düşünürken bir şey yakaladı: bu olayın özü duygunun olmayışydı. Onun Frederick'e olan duyguları, Frederick'in ona olan duyguları, âşık olmak dediğimiz o acılı özlemde en ufak bir iz taşımayan, durgun bir zevkti.

Ağlayan perişan bir durumda (tadı çıkarılan bir perişanlık) olan Althea'yla bu uzun oturup konuşma seanslarının zorlamasıyla, Muriel olup biteni eni konu düşündükten sonra şu sonuca vardı: Frederick'le cinsel hayatını incelemesini, duygusal bir kazanç-kayıp hesabı yapmasını, ya da derin düşüncelere dalmasını engelleyen içgüdü'nün ya da gücün çok sağlıklı bir şey olduğunu anladı ve bu inanca sıkı sıkı tutunmaya karar verdi. Çünkü, bu alana başka türlü bir ağırlık tanıyınca, ölçüp biçmeye başlayınca, şimdiye kadar bu ilişkiyle hiçbir ilgisi olmayan her türlü duygusallık, sökün edip ortalığı karıştırıyordu. Başta suçluluk duygusu.

Sonunda kararını verdi. Yalnız, dördünün ortak düşüncelerine o kadar aykırı bir sonuca varmıştı ki, buna doğrudan yaklaşamayacağını sezerek deyim yerindeyse, yan yan yaklaşıyordu. Sonuç şuydu: Althea'nın o genç doktora âşık olması, büyük ihtimalle, olayı Althea'nın (ya da herhangi bir insanın) gördüğü gibi cereyan etmiyordu: mesele kendileri gibi insanlara özgü, alaycı ve medeni anlayışlılıkla ama hiç sözü edilmeden, hiç savunulmadan, kaçınılmaz bir biçimde, ama tabii büyük bir zevkle yaşanan sevişme dönemlerinin -ama sevişme, seks yapma değil- kendisinde değil, bunu izleyen acı çekme ve suçluluk gibi, duyguların dökülüp saçılmaya başladığı dönemlerdeydi. Mesele duygudaydı. Büyük duygular yaşanmış, duyguların acısı çekilmişti. Althea acı çekmişti, iğrenç bir biçimde acı çekiyordu. Herkes bu işi yanlış anlıyordu:

Böyle aşkları doğuran sebep, sonraki acıyı ve özlemi çekme ihtiyacıydı.

İki evlilik, tıpkı ağaçlar gibi büyümeye devam etti, diplerinde yetişen çocuklara korunak sağlayarak.

Çok geçmeden on beş yıllık evli oldular. Bir kriz daha patladı, öncekinden daha kötüsü.

Başlangıcı şöyle oldu: önemli sayılmayacak bir takım durumlar yüzünden — Althea çocukları alıp hasta annesini ziyarete gitti; Smith’lerin çocukları da bir süre büyük annelerine gitmişlerdi- Frederick ile Muriel birbirleriyle başbaşa iki hafta geçirdiler. Görünüşü kurtarmak için ikisi de kendi evlerinde oturdular ama arabayla beş dakikalık uzaklıktaydılar ve en dedikoducu İngiliz taşra kentinde bile olsalar, zaten her gün beraber olan insanların sık sık birlikte görünmesinde, komşular bile pek bir kötülük sezemezlerdi.

Bu bir gevşeme dönemi idi. Zevk dönemi idi, sükunet dönemi idi. İlk kez, aynı yatakta bütün bir geceyi geçiriyorlardı. Düşününce, pek seyrek yalnız kaldıklarını farkettiler. İlk kez yakınlaşma duygusunun sıcaklığıyla uzun uzun başbaşa sofrada oturdular. Düşününce, aslında ne kadar garipti, Jones’larla Smith’lerin bu kadar içiçe geçmiş ortak yaşanan hayatlarında, bu kadar seyrek yalnız kalmış olmaları.

İlişkileri, her zamanki gibi kaçamak, anlık bir şey olmaktan çıkmış — samanlıkta ya da karda yuvarlanmak -kelimenin tam anlamıyla öyle- oturma odasında halının üzerinde geçirilen bir saat, telefon kulübesinde küçük dokunmalar, birdenbire bir vakar, bir rahatlık ve hususiyet kıvamına ulaşmıştı.

Ve şimdi Frederick, sorumlu bir duyguya eğilim gösteriyordu -ısrarla kullandığı kelime aşktı- Muriel ise, sinir içinde ona ciddileşme diye yalvarıyordu. Fred kendisinin biricik Althea’sına, onun da sevgili Henry’sine ihanet ettiklerini söylüyordu, ve yıllardır, bir an bile suçluluk duymadan, bir an duraksamadan hep bunu yapmış olduklarını anlatıyordu ona. Ve Muriel ekliyordu, hiçbir duygu olmaksızın.

A, evet doğru söylüyordu, ne kadar korkunç: Fred de gerçekten anlamaya başlıyordu şimdi.

Tanrı aşkına, kes şunu, her şeyi mahvetme, görmüyor musun, felaket bekçisi köpekler kapımızın eşiğini kokluyor. Kes şunu sevgili Fred, aşk gibi kelimeler kullanmana izin veremem, olamaz, olamaz, bu bizim tek kurtuluşumuz, tek gücümüz — biz seninle hiç âşık olmadık, birbirimiz için acı çekmedik, birbirimizi arzulayıp özlemedik; birbirimiz için bir şeycik “duymadık” bile...

Frederick kendileriyle ilgili bu görüşü, çok katı yürekli olmasa bile fazla serinkanlı bulduğunu sezdirdi ona.

Ama diyordu Muriel, her yönden birbirlerine yardımcı olmuşlardı, dörtlü içinde asıl gücü veren ikisiydi, birbirlerinin çocuklarının olduğuna sevinmişlerdi, birbirlerine tavsiye ettikleri kitapları okumuş, düşüncelerini paylaşmışlardı. Rastlantıya bağlı, keyifli, sorumluluk altında ezilmeyen bir cinselliğin tadını çıkarmışlardı, vicdan azabı çekmeden -kısacası on beş yıl uyum içinde yaşamışlardı.

Fred ona akıllı bir kadın olduğunu söyledi.

O on beş gün boyunca aşk hazırdaki bekliyordu, en azından birkaç böyle an oldu. Muriel direndi. Ama artık karısı döndüğünde Frederick'in kendini bütünüyle yoksun bırakılmış hissedeceğine hiç şüphe yoktu. Muriel artan bir sinirlilik içinde bu gerçeği görmek zorundaydı, çünkü o da kendini çok iyi tanıyordu: elbette o da Frederick'e "âşık olmayı", bu yüzden geceleri gözüne uyku girmemesini, acılar içinde ağlamayı çok isterdi. Ama biricik Muriel'i Frederick'ten bunu esirgemişti. Duygusal yaşantıyı.

Ah duygu, duygu, senin içine gömülelim!

Örneğin televizyon, şu hepimizin aynası olan televizyonu ele alalım bir an için:

Adamın biri araba kazası yapmış, karısıyla üç çocuğu yanarak ölmüş.

"Olay olduğunda neler hissettiniz?" diye sorar, bön ama insanlık duygularıyla çırpınan genç muhabir. "Neler hissettiğinizi bize anlatır mısınız?"

Ya da otuz altı saat, her an ölümle karşılaşma tehlikesini yaşadıkdan sonra iki astronot yeryüzüne inmişlerdir.

"Neler hissettiniz? Lütfen neler hissettiğinizi bize anlatır mısınız?"

Ya da bir kadının iki çocuğu bütün gece dağda mahsur kalmış henüz kurtarılp getirilmişlerdir.

Muhabir, "Ne hissettiniz?" diye bağırır. "Beklerken neler hissettiniz?"

Yaşlı bir kadın, bir yangından, yoldan geçen biri tarafından kurtarılmıştır, ama birkaç dakika için gerçekten öleceğine inanmıştır.

"Ne hissettiniz? Sonum geldi diye düşündünüz, değil mi? Bunu düşündüğünüzde neler hissettiniz?"

Ne hissettiğimi sanıyorsun sersem piçkurusu, sen benim yerimde olsaydın neler hissederdin? Bu programı seyreden herkes, benim neler duyduğumu pekâlâ bilmiyor mu? Öyleyse, bilinen bir şeyi neden bana soruyorsunuz?

Ama bayan.. tabii sorarız çünkü, işkence edilen köleler, ölen gladyatörler karşısında bizim de olayın yerini tutacak duygularımız vardır. Kendimizi üzgün, endişeli, hüznü, neşeli, ızdırap ya da zevk içinde hissetmek zorundayız. Ben

hissediyorum. Sen hissediyorsun. Onlar hissettiler. Ben hissettim. Biz hissediyoruz.. Bir şey hissetmiyorsak, herhangi bir şey yaşadığımıza nasıl inanabiliriz?

Ve yetiştirilme tarzımızın bizi inandırdığı gibi derin ve içtenlikli insanlar olmamız için gereken ölçüde duygulanamıyorsak, Tanrıya şükür, televizyon var; orada herkes bizim yerimize duygulanıyor. Onun için söyleyin bana bayan, orada yanarak öleceğinize inandığınız sırada neler hissettiniz? Bu sırada seircilerimiz sloganımızı söyleyecekler: Hissediyoruz, öyleyse varız.

Althea ile çocuklar döndü, hayat devam etti ve Frederick muayenehanesinde sekreter olmak için müracaat eden yirmi yaşında bir kıza, birdenbire deli gibi âşık oldu. Ve Muriel kocası orospuya giden sadık ve frijid bir zevce nasıl hissederse -hep öyle denir ya- tamamen öyle hissetti kendini, ama yalnızca duygusal düzlemde; istediğini vermiş olsaydım ona gitmezdi!

Çünkü biliyordu, kendisine âşık olmasına izin verseydi, sevgili Frederick'i bu kıza âşık olmayacaktı. Onun dağarcığında kullanması gerektiği bir "aşk" duygusu vardı, çünkü âşık olmak istediğini hiç bir zaman anlamamıştı -anlıyorum dediyse de bu hep söz düzeyinde kalmıştı: Âşık olmanın koşullarını istemişti: onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Ya da Muriel'in sessizce (kimse duymadan kendi kendine) mırıldandığı gibi acı çekmeye ihtiyacı vardı. Muriel ona acı çektirmeliydi. Herkesin buna ihtiyacı olduğu çok açık.

Ve şimdi bir krizin içindeydiler. Dördünü de sarsan pis bir krize girmişlerdi. Althea mutsuzdu çünkü evliliği elden gidebilirdi; Frederick boşanmadan söz ediyordu. Ve tabii o da dört yıl önce doktorla olan saçmalığı hatırlıyor, o zamandan beri büyük bir ustalıklı sürdürdüğü yalanı düşünüyordu. Ve Frederick intihar havalarına girmişti çünkü, o da çok sevdiği, birlikte mutlu olduğu kadını yirmi yaşında bir kıza feda etmenin büyük bir saçmalık olduğunu bilemeyecek kadar aptal değildi. Kırk beşini geçmişti. Ama şimdiye kadar hiç âşık olmamıştı. Bunu resmen söyledi, Henry'ye. O da Muriel'e söyledi. Şimdiye kadar kendisi hiçbir krize girmemiş ya da yol açmamış olan Henry birdenbire kendisinin de birkaç yıl önce böyle bir acı çektiğini "ama bunun kendisine önemli görünmediğini" söyledi. Bunu Muriel'e itiraf etti. Muriel'in sinirleri bozuldu. Her şeyden önce, Henry'e hak ettiği kadar iyi davranmadığını düşünüyordu. Çünkü "bana o zamanlar o kadar önemli gelmedi" sözlerinde elbette kendisinin hoşuna gitmesi gereken bir şey vardı. Ama hoşuna gitmemişti. Bir şekilde kendini küçümsenmiş hissetti, aralarında yaşanmış olanı -öyle değil mi?- derin bir yaşantıyı hafifsemişti Henry. Öyle derin bir şey değil idiyse, bunun sebebi neydi? Bundan sonra kendini ihanete uğramış gibi hissetti: kendi kendisine saçmaladığını söyleyebiliyordu ama bunun hiç bir yararı yoktu. Kısacası birdenbire Muriel kötü günler yaşamaya başladı. Henry'den çok Frederick'le ilgili olarak kötü hissediyordu kendini. Yıllardır her şeyle

başına çıkmasını sağlayan sağduyusunu kaybetti ve dalga dalga gelen kıskançlık, yoksunluk -ama neden yoksundu ki? Neden? neydi kendisinden esirgenen? Ondan hiçbir şey esirgenmemişti- cinsel özlem ve yalnızlık duyguları içine gömüldü. Her zaman Henry'in buz gibi soğuk olduğunu bilirdi. Mutlulukları hiçbir zaman tam olmamıştı. Onun sevmeye gücü hep dondurulmuştu. Ve buna benzer düşüncelerle Frederick için, gerçek aşkı için -şimdi böyle olduğunu hissediyordu- öfkeleniyor, acı çekiyordu. Tek aşkı. Gerçekten âşık olmanın yalnızca iki hafta için bile olsun, âşık olmanın tadını çıkartmaması için deli olması gerekirdi. Bunca yıl nasıl olup da gerçeği görememişti. Nasıl olup da...

Bunlar onun hissettikleriydi. Düşündüklerine gelince, delirdiğini biliyordu artık. Şu anda hissettiklerinin Frederick'le yaşadığı ilişkiyle hiç mi hiç ilgisi yoktu. Bu uzun ilişki iyi, sağlıklı bir diyet kadar hoştu ve onun kadar da önemsizdi. Evliliğinin bu işle ilgisi yoktu. Derin bir sevgiyle bağlı olduğu, kendisine her türlü mutluluğu vermiş olan Henry'di. Onun medeni, şakacı tavrından, arkadaşlığından her zaman hoşlanmıştı, kimse onun yerini dolduramazdı.

Frederick büyük aşkını nihayet sona erdirdi. Ya da daha doğrusu, aşkına son verildi: kız evlendi. Henry bir süre surat astı, somurttu: elliye merdiven dayadığı için hayatı affedemiyordu. Althea toparlanmasına, hayata ve eve dönmesine yardımcı oldu.

Muriel ile Henry de sevgilerinin sabit dengesini yeniden buldular.

Muriel ile Frederick uzunca bir süre, yalnız kaldıkları zaman seks yapmadılar. Bu evre kapanmıştı, öyle dediler birbirlerine bir tartışma sırasında: şimdiye kadar hiç bu tür bir tartışma geçmemişti aralarında ve şimdi böyle bir tartışmanın çıkması da zaten aralarındaki ilişkinin bittiğinin kanıtı gibi görünüyordu. Öyle oldu ki, bu konuşma Frederick'in arabasında geçti. Yerel hastanenin bağış toplamak için düzenlediği bir eğlenceden almıştı Frederick onu. Althea partiye katılamamıştı. Çocuklar eskiden bayıldıkları bu tür eğlencelere artık yüz vermiyorlardı. Muriel eğlenceye onların hepsi adına katılmıştı. Frederick'de arabasıyla başka bir yerden eve dönerken onu almıştı. Kış yüzünden nemli ve karanlık görünen küçük bir korunun kenarında Frederick arabayı durdurdu: korunun kasveti kendi karanlık ve yaşlanmış dünyalarının aynası gibiydi. Birdenbire, bir tek kelime bile konuşmadan kendilerini birbirlerinin kollarında buldular -ve hemen sonra altlarında Frederick'in ceketini, üstlerinde Muriel'in çıplak yanakları ve kollarında parlayan dallarından ıslak ağaç kabuğu kokusu sinmiş su damlacıklarının süzülmesi genç betula ağaçlarının arasındaydılar.

Psikolojiye ilgi duyan okurlar artık bu insanların çocuklarına ne olduğunu merak etmeye başlamışlardır. İlk gençlik dönemlerine girmişlerdir, herhalde?

Evet, gerçekten öyle. Gençlerin ilk gençlik dönemlerinin dramları açısından, dördü arka plandaki temel kişilikler durumuna gelmişlerdi. Büyüklerin tutukları çocuklarınkinin bir yansımasıydı; kendilerine ilişkin bilgilerinin bir parçasını da şu gerçek oluştuyordu: Frederick'in sürekli olarak âşık olma ihtiyacını duyması ve bununla ilgili travmaları tabii ki hepsi birbirine âşık olma ya da nefret etme durumunda olan beş güzel çocuğun büyükleri sürekli bir uyarma altında tutmasından da ateş alıyordu.

Şunu da söylemeye gerek yok ki, geçmişteki, şimdiki ya da hayali sapmaları, çocukların fırtınalı bunalımlarına olumsuz etkiler taşımıştır korkusuyla, iki anne baba da kendilerini daha da suçlu, daha da yetersiz hissediyorlardı. Ve bütün bunları hepimizin, bir kez de burada tekrarlanması gerekmeyecek kadar, iyi bildiği şeyler. Ama ne şiddetler yaşandı! Ne kavgalar! Ne acılar çekildi! İlk gençlik böyledir, hepimiz biliriz, çocuklar da bilirler. Jones ve Smith'lerin çocukları tam kendilerinden beklendiği gibi oldular. Ah o dramlar, isyanlar, evi terketmeler, kırgınlık içinde geri dönüşler; ah o uyuşturucuya başlama tehditleri; başladıktan sonra kurtulmak için tedaviye karar verme dönemleri; gebe kalmış olma kuşku, okulu terketmeler, yeniden başlamalar, dersleri serip toparlanmalar, anne babalarını, suratlarına bağıra bağıra, aptallıkla, gericilikle, kalın kafalılıkla, dünyadaki bütün kötülüklerin sorumlusu olmakla suçlamalar.

Ama senaryoda kriz olursa krizin sonu da olur. Sağlam bir orta sınıf ve o sınıfın kurumları içinde ve bunun imkânlarından yararlanarak yetişen, iyi okullarda okuyan onlardan ilgilerini esirgemeyen akıllı, zeki anne babalar varken, bu beş güzel genç insanın işleri neden ters gitsin ki? Her şey yolunda gitti. Hepsi iyi okudular, yakında üniversiteye başlayacaklardı. Anne babalarının yarattığı temaların varyasyonları olmak dışında ne gibi bir gelecekleri olabirdi ki?

Yirmi yıl geçmişti.

İki doktorun Londra'da büyük bir ortaklığa katılmaları fırsatı çıktı. Klinik kentin işçi mahalleleri bölgesindeydi ama bu iki kıdemli doktora Harley Caddesinde ayrıca muayenehane açılacaktı. Doktor Smith ve Jones idealizmlerini sürdürmüşlerdi, hatta bir çeşit sosyalistler; bu yüzden kendileri de başkaları gibi Jekyll ile Hyde dedikleri bir varoluş tarzına boyun eğmek zorunda kahlırlarsa düşüncesiyle çok tedirgindiler.

İki aile Londra'nın kuzeyinde kocaman bir ev satın alıp içerden bölmeye karar verdiler. Ayrı evler almak durumunda bundan çok daha dar bir mekana sığışmak zorunda kalacaklardı. Ve çocuklar artık kardeş gibiydiler, yeni eve taşınmak gibi dışsal bir zorunluluk yüzünden ayrılmamalıydılar.

Londra'ya taşındıktan kısa bir süre sonra Henry öldü. Henüz elli küsur yaşındayken ölmesinin hiçbir anlamı yoktu. Hep çok sağlıklı olduğunu düşünür, kendisini neredeyse ölümsüz bir varlık gibi görürdü. Ama hep çok sigara içerdi, epey şişmanlamıştı, ve çok çalışıyordu. Henry'in bir kalp krizi geçirmesi için bu sebeplerin yeterli, Muriel'in de kırk yaşları civarında dul kalmasının normal olduğu düşünülürdü.

Muriel on sekiz yaşındaki oğlu, on dört yaşındaki kızıyla birlikte, satın alınan büyük evde kaldı. Althea ile uzun uzun tartıştıktan sonra Frederick Muriel'e destek olmak için bir sürü düzenlemelere girişti. Eğer kalpten ölen Frederick olsaydı, Henry'nin de Althea ile üç çocuk için yapacağı gibi, çocuklara babalık edecek, aileye destek olacaktı. Öyle de olurdu: Frederick'in yapısı ve alışkanlıkları Henry'inkilere çok benzerdi. Frederick açık etmiyordu ama çok korkmuştu, daha az yemeye, daha az sigara içmeye, daha az çalışmaya ve her şeyi daha az dert edinmeye karar verdi.

Ama bu arada büyüyen sorumluluklarını karşılayabilmek için Harley Caddesine iki tam gün dışında sabahtan öğleye kadar bir başka gün daha gidiyordu. Muriel onun ve aynı muayenehaneyi paylaşan iki başka doktorun sekreterliğini üstlenmişti. Frederick yoksul bölgedeki klinikte de çok çalışıyordu. Para ülkesi Harley Caddesinde geçirdiği zamanı kapatmak için akşamüstü saatlerini ve gece vizitlerini üzerine almıştı. Şimdi artık Muriel'le Frederick birlikte çalışıyorlar, ve büyük bölümü ortak yaşanan aile hayatında da sürekli birbirlerini görüyorlardı. Muriel Frederick'le Althea'dan daha çok beraber oluyordu.

Ve şimdi artık Muriel dul olduğu, daha çok fırsat çıktığı için cinsel ilişkileri iyi bir evli çiftin cinsel ilişkisi kadar düzenli bir hale gelmişti. Muriel bu konuyu düşünmüş, Frederick'in onun cinsel yünden yoksun olduğunu hissederek, ikisinin arasındaki cinsel hayatı "hızlandırdığı" sonucuna varmıştı. Çok eşli evlilikte dostça yürüyen cinsel ilişkiler böyle bir şey miydi acaba? Onu bunları düşünmeye iten şeylerden biri, şimdi tıpkı evli çiftler gibi olmalarıydı: örneğin birbirlerine sokulmaları, Harley Caddesinde işler bitince bir iki saat orada oyalanmaları, birbirlerine sarılıp günün sorunlarını tartışmaları, ya da Hampstead Heath'e kadar uzanıp çocukları konuşmaları, tıpkı evli insanlar gibi aralarında sıcak ve tatlı bir paylaşma duygusu geliştiriyordu.

Ama Fred bu tür bir yakınlığı özlüyor olamazdı, ondan esirgenen bir şey değildi bu. Fred'in bunu Muriel'e vermesi bilinçli bir kararın, iyi yürekliliğin bir sonucu olmalıydı.

Ara sıra üçü birbirlerine, yaşadıkları şeyin -ama aslında bunu yalnızca ikisi biliyordu- çok eşli bir evlilik olduğunu söylüyorlardı.

Başkalarının da bulunduğu toplantılarda insanların evliliği, Batılı insanın evlilik sorununu, kadınların kurtuluş mücadelesinin yarattığı sorunları, tek eşli evliliği, evlilikte sadakat konusunu, eşlere söylenip söylenmemesi gereken şeyleri tartıştıklarında bu ikisi ya susuyor, ya da kendilerine rağmen bir takım öfke belirtileri gösteriyorlardı -asla izin vermeyecekleri düşünceler önlerinde tartışıldığında bazı insanların yaptığı gibi.

Hem bu kadın hem bu erkek, ikisi de hoşlanmadıkları bu tür düşünceler konuşulduğunda, şu ünlü Batılı evlilik sorunu üzerinde aklı başında, zekice fikirleri hepimizden daha az benimsemediklerini belirten, “Bu kadarı da saçmalık, tam bir ikiye bölme” gibi sözleri akıllarından geçirdiklerini, bazan bunu yüksek sesle bile söylediklerini biliyorlardı.

Muriel Frederick’le evli olduğunu ancak yeniden evlenme konusunu düşünmeye başladığında farketti: ama 45 yaşında bir kadınla, hele beklentilerinin çok yüksek olduğu bir çağa gelmiş iki çocuk annesi bir kadınla evlenmek isteyen pek olmazdı. Yeniden evlenmeyi hayal edemezdi: bu onun Frederick’le evliliğinin sonu olurdu. Herhalde üçü birlikte böyle devam edeceklerdi, böyle yaşlanıp gideceklerdi, içlerinden biri ölene kadar. Konuyu Muriel’in düşünme biçimi böyleydi.

Frederick: Muriel haklıydı, elbette eski dostunun yalnızlığını inceden inceye düşünmüştü. Herhalde yeniden evlenmeyecekti: ne de olsa erkeklerin sayısının kadınlardan daha fazla olduğu bir kuşağın insanı değildi. Hem onda çok bağımsız, çok beni ellemeyin diyen bir yan vardı. Uzun sessizliklerinde bir meydana okuma sezilirdi. Yeşil gözleri hep gerçeği açıkça söylerdi. İnce uzun, kızıl saçlı (boyuyordu artık) bu kadın insanların dikkatini çekerdi; güzel ya da çarpıcı denirdi, kuvvetli sıfatlar kullanılırdı onun için. Düşmanları erkeksi, katı yürekli derdi; dostları, şakacı. Frederick onun bu niteliklerini beğeniyordu ama bunlar aynı zamanda Althea’nın öbür yarısı gibi olmasaydı, bu kadar beğenir miydi acaba? Herkesin ve kendisinin “küçük” dediği Althea. Sevgili küçük Althea.

Muriel’e elinden geldiği yakınlığı gösteriyor, verebildiği cinselliği veriyordu, tabii Althea’ya da daha azını vermeden. Yıllarca Muriel’le karmakarışık bir ilişkisi olmuştu, karşılığında hiçbir şey ödemişti. Ama Henry’in ölümünden sonra artan sorumlulukları arasına girmişti Muriel, çocuklarla birlikte. Muriel’e hayrandı -elbette ona âşık olduğundan kuşusu yoktu. Çocukları da kendi çocukları kadar sevdiğini biliyordu. Kendisini alabildiğine bu insanlara vermiş olmasından ötürü kinlenmiyordu, ama içini kemiren bir başka şey vardı. Şimdi Frederick’in içinde taşıdığı en güçlü duyguyu ne karısı, ne de Muriel biliyordu. Frances denilen kıza -şimdi evli ve iki çocuk sahibiydi- duyduğu özlemde bu. Sahip olduğu iki kadın da bunun onda ne kadar derin bir iz bıraktığını anlamamışlardı. İşin olup bittiği sırada kendisi de farkına varamamıştı bunun.

Şimdi yıllar sonra ona hayatı ikiye bölünmüş gibi görünüyordu, karanlık ya da daha doğrusu dümdüz bir gri ile aydınlık arasında -Frances. Ağır, güç, yük gibi taşıdığı her şey ile zevk arasında- Frances. Gerçek hayatında hiçbir şey zevkten kaynaklanmıyor, hiçbir şey zevki beslemiyordu: başka bir yerde bir tatlılık, bir yumuşaklık vardı, yalnızca bir kez Frances'i sevdiği sırada tatmıştı bunu.

Ama artık, Frances'in bir başka şeyin yerini tuttuğunu, bu kızın da aslında sevimli, sıradan bir insan olduğunu biliyordu. Bir şeyin yerini tutmuş olmaldı o. Bir insanın böylesine güçlü ve ateşli bir özlem, istek ve ihtiyaç duygusunu yüklenmesi zaten mümkün değildi. Zaman zaman, kendisine beden ve ruh sağlığı bakımından bir çeki düzen verme dönemine giriyordu, çünkü bütün bedenini saran acı, fizikseldi, ya da bazı sabahlar kötü bir rüyayla uyanıldığında bir kaç santim ötede öbür yastıkta uyuyan Althea'nın yüzünü görmek yalnızca kaybolmuş bir şeyin acısını duyuruyordu ona ve öyle zamanlarda, kendi kendine şöyle diyordu: bütün bu acıyı, hayatımda birkaç ay âşık olduğun bir kız yüzünden çekiyor olamam. Ama gene de bütün bunların bıraktığı duygu böyleydi: bir yanda yaşadığı gerçek hayat, öbür yanda "Frances".

Aklı ona söylemesi gereken her şeyi söylüyordu: Frances için Althea'yı terketmiş olsaydı, ya da Frances onunla evlenmek gibi bir budalalık etmiş olsaydı, gene kısa bir süre sonra Frances de paylaşılan o yastıkta, bildik, sevgili bir yüz haline gelecek ve Frances'in şimdi temsil ettiği şey başka bir insana kayacaktı.

Ama duyguları böyle değildi. Bu kadar çok çalışmasına karşın -şimdi aslında iki işle uğraşıyordu, bir yanda hâlâ yardımını esirgemediği, cahil ve yoksullar, öbür yanda zenginler, ve iki kadının bütün duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarına şefkatli bir sevgi ve anlayışla cevap vermesine; ve beş çocuğa iyi ve düşünceli bir baba olmasına karşın hiçbir şeye sahip değilmiş, her şeyden yoksunmuş gibi hissediyordu kendini.

Althea... şimdi kendimizi onun yerine koyuyoruz, ya da onun gözleriyle seyrederiz her şeyi, işin içindeki masum taraf. Bu üç insan Henry'in ölümüyle birlikte çok fazla iş yüklenmişlerdi. Muriel çalışmaya başlayınca bütün o kocaman evin işlerini yürütme, çarşıya çıkmaktan yemek pişirmeye kadar ve her an çocukların başında bulunmak Althea'ya kalmıştı. Buna çok üzüldüğü yoktu, çünkü hiçbir zaman meslek edinmek istememişti. Ama yaptığı iş de zordu ve çok geçmeden sıkıcı, eve hapsolmuş bir hayatın içinde buldu kendini. Üstelik çocuklar da artık büyüdüğü için gelecekte bekledikleri de azalıyordu. Ama asıl sıkıntısıyla karşılaştırıldığında bütün bunlar hiçbir şey değildi: Althea her zaman kendi güzelliğine çok önem vermiş, bu tutkusu yakınları tarafından da hep beslenmişti. Daha az beğenilmediği halde gitgide azalan güzelliğini daha

çok arıyordu. Yakın bir zamanda artık yaşlı bir kadın olacağı, Frederick'in onu istemeyeceği düşüncesine dayanamıyordu. Aynanın önünde geçen trajik anları ve yetmezlik duygusunu kocasının ona gösterdiği sıcak ilgiyle karşılaştığında makul davranmadığını biliyordu. Eh, ne yapalım, herhalde "değişme" dedikleri de buydu.

Bir sürü tıp kitabı okudu, kocasının tanımadığı bir doktora danıştı, ilaçlar aldı ve duygusal durumuna, düşündüğü ve duyduğu her şeye, geçerliliği olmayan bir belirti gözüyle bakmaya başladı.

Çünkü kocasıyla ilişkisinin, sıcak, iyi, -harika- olduğunu biliyordu. Başkalarının kırılp dağılırken, biliyordu ki kendi evliliği sapasağlamdı.

Ama hayatına baktığında, geçmişe döndüğünde o da gördüklerini ikiye ayırıyordu. Onun için güneşin aydınlatığı yer, genç doktorla ilişkisinin olduğu taraftaydı. İşin fiziksel yanından ötürü pişman değildi; hayır, mesele olayı kocasına anlatmamış olmasındaydı. Bu konudaki suçluluk duygusunu zaman azaltmamıştı. Frederick'le o, tam bir güven ve inancın hüküm sürdüğü eşsiz bir dönem yaşamışlardı. Sonra Althea kendisi bunu yıkmaya karar vermişti. Frances denen kıza böylesine âşık olmasının sebebi kendisiydi. Frederick şu ya da bu zaman birisine âşık olacaktı; tabii herkesin başına geliyordu bu, kendisine de olmamış mıydı? Ama neden bu kadar şiddetle? Bunun sebebi aralarında çok önemli bir şeyin eksik olmasına bağlıydı. Ve bunun ne olduğunu kendisi biliyordu: ona yalan söylemişti, ona güvenmemişti.

Şimdi aslında hak ettiğinden çok daha fazlasına sahipti. Onu başka bir insanla paylaşmak -biraz Muriel'le- zorunda kaldıysa, o halde bunu hak etmiş olmalıydı. Ayrıca kendisi, Althea dul kalmış olsaydı o da Henry'ye yaslanacaktı. Başka kim olabilirdi.

Bazen Althea o genç doktoru Frederick'e anlatmayı düşünerek korkunç anlar yaşırdı; ama bu saçma, gereksiz olurdu. Şimdi bütün bunları anlatsa elinde kalanı da mahvedecekti. Şu sözü söylemek: on yıldır sana yalan söylüyorum, bunu gerçekten yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bazen başkaları evliliklerini anlattığında sadakatsizliği çok hafife aldıklarını düşünürdü. Yalanları da. Althea bu konuda bu kadar üzüldüğünü acı çektiğini, kendini tükettiğini düşündükçe, durmadan kendi kendine, bende bir griplik olmalı, diyordu.

Örneğin karılarını değiş tokuş eden kocalar vardı. Bir sürü insan bir arada sevişmekten çekinmiyorlardı. Bazıları evliliklerinin bu yolla sağlamlaştığını söylüyorlardı. Belki de gerçekten öyleydi. Belki kendisi ve Fred de başka eşlerle ilişki kursalardı... Kimlerle? Muriel ve Henry ile mi? Hayır bu çok tehlikeli olurdu, birbirlerine çok fazla yakındılar. Eş değiştirenler herhalde bu işe

aile çevrelerinin yakınına sokmuyorlardı. Ama sorun burada değildi, sorun yalan ve aldatmadaydı.

İşin aslına bakılırsa kendisi hakkında gerçeği bilen tek kişi vardı: Muriel. Muriel genç doktor işini ve bütün o yıllar boyunca yalan söylediğini biliyordu. Bir kadın arkadaşının kocasından daha yakın olması ne garipti. Katlanılamaz bir şeydi bu! Dayanılmaz bir şeydi. Şu sözleri söyleyebilmek Althea'ya korkunç geliyordu: Muriel'e Frederick'ten daha fazla güveniyorum: bütün davranışım bunun böyle olduğunu kanıtladı.

Tabii zaman zaman aklına Frederick ile Muriel hakkında kötü düşünceler geliyordu. Son zamanlarda kıskanmaya -çok değil, azıcık- başlamıştı. Çünkü Muriel Frederick'le birlikte çalışıyordu.

Üçü birlikteyken, Althea bu ikisine, kocası ve en yakın arkadaşına bakarak sık sık şöyle düşünüyordu: eğer ölürsem bu ikisi mutlaka evlenirler. Bunda bir kıskançlık yoktu, ama bunu kabul edişi... Aslında böyle durumlarda daha çok Muriel'in söylemesi gereken bir cümle çıkıyordu ağzından: Bizimkisi, galiba bir grup evliliği.

Ama Althea ikisinin arasında cinsel bir ilişki olduğundan kuşkulandı. Frederick Muriel'i çekici bulduğunu sık sık söylerdi. Ama o tür şeyleri insan sezerdi. Bunca yıl boyunca aralarında bazı şeyler geçmişti, mutlaka: bir iki öpüşme? Belki bir partiden sonra biraz daha ileri gittikleri olmuştu. Muriel'e sonuna kadar *güvenirdi*: Ama daha fazlası olamazdı. Bu ikisi onu aldatmayı asla düşünemezlerdi. İçine ne atsan kaybolacak bir kuyu gibiydi eski arkadaş. Muriel hiçbir zaman dedikodu yapmaz, hiçbir zaman insanları suçlamazdı. Eğer öyle bir kelime varsa, Muriel dürüstlüğü simgesiydi. Frederick'e gelince, o âşık olduğunda yalnızca karısı değil bütün dünyanın haberi olmuştu. Duygularını saklayan, saklamak isteyen biri değildi o. Ama asıl mesele şuydu: üçü birden bir sorumluluk, dürüstlük ve sıcaklık ilişkisi içinde yaşıyorlardı, bu konum aldatmayı içeremezdi. Bunu düşünmek bile imkansızdı. Öyle ki Althea bunu düşünmüyordu bile: cinsel bir kıskançlık değildi duyduğu.

Ama utandığı bir şey duyuyordu. Ve sessizce, gizlice kendi kendine bununla boğuşuyordu. Henry hiç haber vermeden, sapasağlam görünürken ansızın öldüyse Frederick de böyle yapamaz mıydı?

Sık sık geceleri korkunç rüyalarla uyanıyordu: Frederick vizite çıkmışsa yanındaki boş yatağa bakar, gelecekte hep böyle olacağını düşünürdü. Sonra merdivenin başına kadar iner Muriel'in ışığının yanıp yanmadığına bakardı. Genellikle ışık açık olurdu. Merdivenleri inip onun mutfağına giderdi. Frederick gelene kadar çay, kakao gibi bir şey içerlerdi. Muriel ona niçin geldiğini sormazdı, hep neşeli yatıştırıcı bir şeyler söylerdi, çok iyi yürekliydi. Hep çok iyi yürekliydi. Frederick'in işinin olmadığı bazı ender akşamlar üçü birlikte

otururlardı. Althea sofrayı topladıktan sonra gelip ikisine katılırdı. Dertli yüzlü, gözlüklü, kocaman bir adam, lambanın yanında oturmuş, tıp dergilerini karıştırıyor. Artık izleyemediği yeni buluşları yakalamak gibi gecikmiş ve yarsız bir çaba içinde! Veya çocukların ödev yapmasına ya da psikolojik bir sorununu çözmeye yardımcı olan, enerjik, diri bir kadın. Althea bazen bu odayı merkezi oluşturan Frederick olmadan gözünün önüne getirirdi. Kendisi ve Muriel çocuklarla yalnız. Evet, bu işin sonu böyleydi, birlikte yaşlanan iki kadın, ve çocuklar -çok geçmeden büyüüp evden ayrılacak olan çocuklar.

Bir erkek, tıpkı Henry gibi kaşla göz arasında kaybolup gidebilirdi.

Frederick'in klinikte ya da vizitte olduğu ve bütün evdekilerin onu beklediği uzun geceler boyunca, Althea odanın bir köşesinde oturan Muriel'e bakıp şöyle düşünmekten kendini alamazdı: *Gelecek felaketler kendilerini önceden sezdirir. Bunu hissetmiyor musun?*

Ama Muriel başını kaldırıp ona gülümser, herkese çay yapmayı teklif eder, Frederick'in arabasının sesini işittiğini ve artık kendisinin de yatma zamanı geldiğini çünkü biraz yorgun olduğunu söylerdi -çünkü ince düşünceli bir insandı, istendiği sürenin dışında akşamları onlarla birlikte oturmazdı.

Ama işte bu bizim geleceğimiz diye düşünürdü Althea. Onların ikisinin geleceği, kendisi ve Muriel'in geleceği, birbirlerine aitti.

Bunu biliyordu. Ama bu nörotik bir düşünceydi, bunu bastırmayı öğrenmeliydi.

Çeviren: Taciser Belge